

מכתבים

סודי בהקדמ

רצוה למכתבי המצאו קטע מסרט, שצולם בישראל לפני שבועות מספר. בדיוק באותו זמן, כאשר ממשלת ישראל הכחישה את קיום הכור האטומי בנבב, וכאשר אתם פירסמתם את תע' לומי הכור עם פס שחור לאורך כל ה' תמונה כדי להסתיר את מראה הבניינים — צולם הסרט, שמי' מנו לקוח הקטע ה' מצורה, באופן חופ' שי, וכנראה בהס' כמת השלטונות. כי הסרט מכיל לא רק את הכור הסודי מ' בחוף, אלא גם את המינים המנימים. וכל תהליכי המפעל. בני מיקי, יליד פתחתיקה. העובד בעורד'סרטים בתחנת מלבייה, הביא לי את הקטע הזה. הוא חלק מסרט שנשלח לחתנה, בה הוא עובד, עלידי סוכנות בינלאומית, המצלמת סרטים עבור תחנה זו, בכל ה' עולם, וגם בישראל.

מיקי פסקל

מאז עובדי את הארץ, אני מנוי כבוע של העולם הזה, וקשה לי להבין את ה' ססתוריו בארץ, לעומת הישיה החופשית שיש לנציגי עתונותיחוק.

ישראל פסקל, מונטריאול, קנדה

קומיסארים ללא קסתור

בקשר להחרמת ההפצה של הספר „עורף ללא קסתור“, מאת שמואל שצקי (העולם הזה 1215), עלידי „ספריו“, סוכנות הה' פצה של המטרות העובדים, הנני להעיר: „אין זו הפעם הראשונה ש„ספריו“ מחרים תפוצה של ספרים וכתביעת עצמאיים, ש' או רמותם נראית לקומיסארים הרעיוניים הקטנים, המצויים בין כתליו. נוהג ז'ראנובי זה הגיע עד אבסורד במעולותיו האחרונות של סנהל „ספריו“ אברהם אביאל, ססירב בטענות-שווא לקבל להפצה 10 (עשרה) ספסים של קובץ „עכשיו“ האחרון. נראה שלדעת מר אביאל אין המודרניזם של „עכשיו“, „בונה“ ספסי, „מועצת“ ספסי. מקידון זה מלאא, כנראה, מונקציה של מנהליתפוצה וגם מונקציה של צנזור.

פעולות אלה של פקידים מקומיים נעשות בוודאי בלי ידיעתם של המוסדות המוסמכים בהסתדרות. אך הנקו שהן מסכות להסתדרות ולשמה הטוב עומד ביניהם ישר לאווילתו.

גבריאל מוקד, מערכת „עכשיו“, תל-אביב

האשה במודעה

האם העולם הזה (1216) לא הפריז הפעם, בטענה כי הבחורה העירומה-למחצה שייכת למודעה של חברה אמריקאית?

המודעה של „הארטוג“

קשה לי לתאר חברה מסתרת שתעו לשים תצלום כזה על מודעה של מוצריה — אפילו בארצות-הברית.

לתשומת לבו של הקוראת אמונה, קטנת האמונה — המודעה המקורית לחולצות המפורסמות של חברת הארטוג (ראה תצלום).

קריאת בנינים

בנליון האחרון של העולם הזה (1216) כתוב, כי בתשובה לקריאת-בנינים שלי לגד' עון פט בקונגרס: „למה ירד מן הארץ?“ הישב הלה, כי קשה זאת כדי לפגוש את בני בניו-יוסק.

יתכן שמחמת הצורה הידרותית של תשובתו — לא הבנתיה. אם הכוונה היא לכך שבני השתלם בקלי' מורניה בהנרסת-מבנות (מקצוע בני הוא עובר עד היום הזה בארץ, במפעלים בעלי חשיבות מיוחדת לפיתוחה), הריני לקבוע, כי בני חס לחזור ארצה עם מיבצעי-סני — עוד לפני שנדעו מן ירד מן הארץ.

דחיקה, יא פירי

במכתבו של הקורא רני נבט (העולם הזה 1216), הופיעה המלה „דחיקה“ באות ק' בסוף.

דחיל היא מלה ארמית-לשונית, „ברתי-לו ורחמיא, שפירושו יראת כבוד, חיבה

ובקשה. גם בערבית משתמשים במילה זו, אולם בעת שאומרים למישהו את הבקשה הזו, גם בערבית, כמו בעברית, נמנרת כבוף עם כ' רפה (סופית), אבל בערבית אין כ' רפה, אלא כ' דגושה, לכן ההנאי בערבית היא חזקה. בעברית יש לכתוב דחילך עם ד' סופית, ולא עם ק'.

קטה חירך. משה שהם, תל-אביב

מיוזג קוראים

קראתי את מכתבו של מרדכי מורתי מ' שבנותיחקה (העולם הזה 1215). מר מורתי היקר: נכון שיש בסדינה צעירה כשלנו תופעות כאלה, כמו שנתקלת בהן, אולם מיוזגרות, כפי שאחה זועק לבצע, אינו מתבצע תוך 13 שנה או יותר. מה עשית אתה כדי להתקרב, ואפילו כדי צעד אחד, למטרה שנראית כה חשובה בעיניך? מה שאמרה לך אותה אשה, אינו משקף נכונה את מחשבות הדור הצעיר. חוץ מזה אין לך גם צורך לזלזל, בשם כמו גודוסר או השד יודע מה... לשם הוכחת מכתבי זה, אבקשך להתקשר למי הכתובת:

יוסף מצגר, החייל 27, חולון

דוגמנית לדוגמה?

בקשר לתמונתה של בחיה בנדיקס בכתבה על דוגמניות-הצילום (העולם הזה 1216) — אם זאת „התוצרת המושלמת“ — אי ראי הענף החדש של דוגמניות-הצילום שלנו לתעורתי-עוני.

(א) הבחורה המסכנה עומרת נוקשה כמי קל, או כול-עץ מוקפא. (ב) אם מישהו היה מחויק מחבת ב' צורה המתוארת, בוודאי היה מקבל התי

דוגמנית בריצבי במודעה

כווצות קשה. הבחורה עומרת כאילו נפנעה משיתוק.

(ג) מה פשר הבקבוקים המאניים התלך-יים בחוטים? אולי זאת הצנת הקוסם ויקי? (ד) מה מסמלת הכפפה השחורה הכור לטת? (ה) קשה להתרשם שפניה חרות חו, יופי, או אינטליגנציה.

פרם בכריאיין

הרשו לי לשלוח מילות עירוד חמות למנהיג החרש, תת-השר מר שמעון פרם, על כי בלי מורא וכלי משואפנים, ואפילו אחרי שעות העבודה, הוא נאבק ללא רתיעה באותם המעוזים לסאב את אוירת היצירה בארץ באמצעות פרויעטס.

לא לחינם אתה עמל, מנהיג יקר, גדלים בארץ צעירים המוכיחים שלא פסה הרזה החלוצית. בתנופה הבאה מחדות-היצירה קונסטרוקטיבית, הסתערו באולם ההרצאות על טיפוס חשוד אחד, שהציג עצמו כעתר נאי, וכלי ספק היה מסלף אחר-כך את העקרונות הנעלים של „הצנוורה וחופש ה' עתונות“.

פ. ליבי, רחובות

אנטי-חסין

קראתי. קראתי את דבר העורך במדור „קורא יקר“ (העולם הזה 1216) ולמרת'י.

למרת'י על „חסין הערבי“, למרת'י על רבקה הפרוצה, ול' מרת'י גם על עצמנו. ובכן למרת'י, שעל אף „מעמדה החכר' תי“ של רבקה ה' פרוצה היהודית, לא שכחה זו את כבודה העצמי והלאומי, לא הלכה שבי אחרי „יופיו וכוח משי-כתו“ של חסין, ו' אילו לעומתה, ראי תי את חסין באור שלילי ביותר. ראי תי שברבנו זה, המ תהרה ביפי תארו, השי' פיל לא רק את עצמו, כי אם את כל החסינים באשר הם, בשוכחו את תורת האיסלם ומצוות הקוראן, בבקשו אשה וזה לו ולרתו. הכר ינהג לאומני, שהנו כה קנאי וגאה לתורתו?

בן-פורדו

אמר שלום עליכם: „כל הטלאים רואה האדם, מרס לטלאי עצמו.“ אולי אימרת זו יפה גם לאותו „חסין“, בטרם יכריז על „מאבק“?

שלום בן-פורדו, ירושלים

העולם הזה

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טלפון 26786, ת.ד. 156. טען לסברקים: „עולמפרטי“, חסוציא לאור: העולם הזה בע"מ, רפוט טסה שחס בע"מ, ת"א, טל. 26100. החפצה: דוד סופל ובניו, תל-אביב. המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העורך הראשי: מאיר אבנרי
ראש המערכת: שלום כהן
עורך משנה: רוב מיאו
כתב ראשי: אלי תבור
גלם המערכת: יעקב חנוור
עורך כיתוב: פסחים נילו
צייר המערכת: זקי
חברי המערכת: שייק גלור, ילי גלילי, רויר חורוביץ, רותי ורד, יוסף אברחסרי, אביבה סטן, אבנר פרי, שסעון צבי, עפוס סינזו, פילכי קשת, מלכה רחביה.

העתון הנקרא ביותר במדינה

חדש

חשחת בעלים

- מצחצח ומבריק
- צובע ומחדש
- מזיין ומרכך
- בכל הצבעים.

מבריק! תעשייה חימית ישראלית
טל. 83703 אזור תל-אביב ת.ד. 4035

קול המפרסם בע"מ

הספר שהרגיז נשים!

המהדורה הראשונה אולה תוך שבועיים והופיעה המהדורה השנייה של הרומן רב-המתח שעורר רוגז בחוג מסויים של נשים:

נשים רעובות...

מאת אלי שגיא

הנה קטע מתוך מכתב של גברת אחת אל המחבר: „אינני מאמינה כי במציאות ישנן נשים כאלה, כפי שתארת בספרך. ואם הלכת בדרכו של הפילוסוף אוטו ווינגר, שמדבריו לקחת את המוטו לספר, הרי לא הוא ולא אתה מכירים את נפשה של האשה...“

מחיר חספר 1.30 ל"י להשיג בכל דוכני הספרים